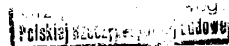

5 sierpnia 1929 r.

HO1r 33/00

2

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 10017.

Kl. 21 f 49.

Firma C. Conradty
(Norymberga, Niemcy).

Oprawka żarówki odporna na kwasy.

Zgłoszono 20 września 1927 r.

Udzielono 13 lutego 1929 r.

Pierwszeństwo: 24 czerwca 1927 r. (Niemcy).

W fabrykach chemicznych, gdzie występują pary kwasów, uszkodzenia opravek żarówkowych wskutek nagryzania ich sprawiają dużo kłopotów i strat. Są już co prawda w użyciu uszczelnione oprawki żarówkowe, wykonane częściowo z metalu pokrytego lakierem, a częściowo z innego materiału. Zawsze jednak robiono właściwą oprawkę, to znaczy gwint i blaszki kontaktowe, z mosiądzu, a ten metal mimo jak najlepszego uszczelniania z zewnątrz ulegał nagryzaniu i to w ten sposób, że styk się psuł lub że wkręconych żarówek nie można było usunąć do wymiany bez zupełnego zniszczenia całej oprawki.

Wady te usuwa się dzięki niniejszemu wynalazkowi w ten sposób, że wszystkie

części opravek wytwarza się z materiałów odpornych na wszelkiego rodzaju działania chemiczne. Jako takie materiały na części prowadzące prąd nadają się nierdzewiejące stopy, np. nierdzewiejąca stal Kruppa (stałe krzemowe). Dla bardzo ciężkich wymagań okazało się, że najlepszym materiałem na części przewodzące jest węgiel lub grafit, ponieważ są one zupełnie odporne. Te części węglowe wmontowuje się przez zwykłe wkładanie w również odporne obsady ze szkła, porcelany, kamionki, bakielitu lub innego sztucznego lub naturalnego materiału izolacyjnego.

Rysunek przedstawia schematycznie taką oprawkę. Składa się ona z osłony A ze szkła, porcelany lub podobnego materiału.

W tę osłonę dzwonową są włożone bloki kontaktowe *B* i *C* z węgla lub grafitu na oba bieguny. Bloki kontaktowe są od siebie izolowane zapomocą tarczowej wkładki *D* z porcelany lub innego materiału izolacyjnego. Wkładka posiada otwór, przepuszczający dolny styk żarówki. To wykonanie odznacza się prostotą i małymi kosztami wyrobu i montowania. Części *B*, *C* i *D* po złożeniu ściska się mocno i utrzymuje w osłonie *A* zapomocą pierścienia nagwintowanego *E*, wkręcanego w dzwon. Wszelkie dalsze czynności, jak śrubowanie, nitowanie lub kitowanie, są zbyteczne.

Doprowadzanie prądu odbywa się przez wkręcenie lub lepiej wtłoczenie końców izolowanego lub emaljowanego drutu (ewentualnie nierdzewiejącego drutu stalowego) w bloki stykowe. Druty przepuszczają się przez dwa kanały w osłonie. Między pierścieniem *E* a wkręconym trzonkiem żarówki, który jest jedyną częścią, wystawioną na nagryzanie, można wtłoczyć jeszcze pierścień uszczelniający *F* z gumy, azbestu lub tym podobnego materiału; ponadto pierścień można uszczelnić zapomocą odpornego na kwasy lakieru.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Oprawka żarówki, odporna na działanie kwasów, znamienna tem, że oba styki biegunowe są wykonane z materiału odpornego na nagryzanie i przewodzącego elektryczność, jak stale kwasoodporne, węgiel lub grafit.

2. Oprawka żarówki według zastrz. 1, znamienna tem, że oba styki biegunowe, oddzielone od siebie wkładką izolacyjną, są poprostu włożone do osłony dzwonowej z materiału izolacyjnego i utrzymują się w niej zapomocą przytłaczającego je pierścienia, wkręconego w osłonę.

3. Oprawka żarówki według zastrz. 1—2, znamienna tem, że celem ochrony trzonka żarówki wkręca się w osłonę pierścień ochronny, otaczający bańkę ponad trzonkiem, wykonany również z masy odpornej na kwasy i w miejscu przylegania do bańki uszczelniony zapomocą lakieru odpornego na kwasy.

Firma C. Conradty.
Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

